

CESTA ZA SVOBODOU

Docházel jí čas. Zásoby jídla se tenčily, zatímco plod pod jejím srdcem nezadržitelně rostl. Tušila, že porod přijde dřív, než by si bývala přála. Musela se do té doby dostat k Isabelle, své přítelkyni, mentorce a v neposlední řadě nejšikovnější porodní bábě v celém království.

Snažila se přimět nateklé nohy a bolavá záda k rychlejšímu pohybu, ale v pokročilém těhotenství jí činila značné obtíže i obyčejná chůze. Zůstala sama, bez koně, který před několika dny podlehl náročnosti výstupu, vydaná napospas rozmarům krajiny.

Přesto si dál zatvrzele razila cestu hornatým terénem a hlubokými lesy. Nakonec ji však přemohla únava a ona tvrdě usnula na mechu mezi širokými kmeny prastarých buků.

Kdyby ji během spánku mohl někdo zahlédnout, považoval by ji zřejmě za přízrak z pověstí. Vždyť mladá žena s tváří hladkou a bělostnou jako socha z alabastru připomínala více křehkou lesní vílu než člověka z masa a kostí. Dlouhé, sněhově bílé vlasy ostře kontrastující s jejím mladistvým tělem dojem ještě podtrhovaly. Vzduch kolem ní rozechvívala prastará síla, stejně přirozená jejímu srdci jako plicím dýchání.

Magie vyvolených.

Lethea s leknutím procitla do ranního rozednění. *Příliš se zdržela.* Zabořila dlaň do měkkého mechu a opřela se o ni, aby se jí lépe vstávalo. Druhou rukou si přidržovala své velké, mateřsky zakulacené břicho. Vyzrazovalo její příslušnost k lidskému pokolení a spolu s ním, naneštěstí, také její smrtelnost a zranitelnost. Potřebu odpočinku v době, kdy si takový luxus nemohla dovolit.

Navíc si dobře uvědomovala, že kdyby nepatřila mezi nadané a poslední léta se nevěnovala intenzivnímu rozvíjení magie, nepřežila by na cestě ani týden. Jenže i samotné využívání schopností vyvolených si neúprosně vybíralo svoji daň. Zahlazování stop, udržování mentálních obran a v hustěji osídlených oblastech také iluze neviditelnosti ji začínaly osudně vyčerpávat.

Ani počasí Lethee nepřálo. Pochybovačně se zahleděla na oblohu, která teď vypadala, jako by sami Bohové soutěžili o prvenství znemožnit nastávající matce dosažení cíle. Mraky ze sebe vyždímaly zbytky vody a odpluly daleko na západ, odhalené slunce se však opřelo do její šije s novou silou a horké

paprsky se zabodávaly do Letheina těla, jako by chtěly těhotnou ženu svým žárem upálit zaživa.

Nakonec se na poutnici přece jen usmálo štěstí a vyprahlou krajinu vystřídaly divoce rostoucí keře, které lákaly obsidiánově lesklými ostružinami i borůvkami barvy večerní oblohy. Lethea se na ně vrhla jako hladová šelma a s rozkoší hltala sladké plody, dokud ji od jediného jídla dne neodtrhl neznámý šramot ve křoví. Zbystřila a rychle se ukryla ve stínu mlází, odkud měla dobrý výhled na případného nepřitele.

Je to jen zvíře, oddechla si, když se mezi keři objevila hlava šedého vlka. S úlevou spustila zbraň. Nebála se, že šelma zaútočí. Vlci patřili mezi plachá zvířata a uprostřed léta dávali přednost dostupnější potravě, než byl lov velkých savců. V mladé ženě vlk paradoxně vyvolal pocit hřejivého domova a láskyplné péče, čehosi dávno zapomenutého z její vlastní minulosti. Zasněně přivřela oči, vzápětí se však zamračila, když na její paměť zaútočily mnohem prozaičtější a bezútěšnější vzpomínky.

Dětství strávené v sirotčinci. Přízvisko „vlčí dítě“, kterým ji škádli její vrstevníci kvůli Letheině divokosti a nepřizpůsobivosti. Postranní, opovržlivé pohledy ošetřovatelek, považujících ji za odhozeného šakana pouliční děvky a spratka rostoucího pro šibenici.

Zaplašila myšlenky na dávná příkoří, jimž byla jako dítě vystavována. *Nikdy nedopustí, aby stejný osud potkal i jejího potomka. Udělá cokoli, aby mu zajistila lepší život, než prožila ona nebo než pro něj chystá jeho ctižádostivý otec. Cokoli, aby byla své dceři či synovi dobrou a milující matkou.*

Ne takovou, jako byla ta její.

Lethea se životní příběhy svých skutečných předků dozvěděla teprve nedávno, přesto, nebo právě proto se nedokázala ztotožnit s žádným lidským rodem.

Kéž bych mohla patřit k vám, pomyslela si závistivě při pohledu do stejně šedivých očí, jaké měla ona sama. Žít bez intrik a přetvářky ve smečce, kde nikdo nemá potřebu manipulovat s příslušníky svého druhu, uzurpovat si jejich náklonost a odpírat jim jejich svobodu tak, jak to dělají lidé. *Tak, jak se o to pokoušel otec jejího dítěte.*

Vlk na okamžik opětoval pohled člověčí bytosti, její přání však nevyslyšel. Pohodil chundelatým ocasem a zmizel v houšti.

Snad alespoň Isabella bude mít slitování se svojí bývalou, nevděčnou žačkou, přepadly Letheu obavy. *Nezbyl jí už nikdo jiný, komu by na celém světě mohla věřit.*

Zatvrdila se a přidala do kroku s vědomím, že nezbývá mnoho k dosažení cíle. Nepolevila ve svém úsilí, dokud konečně nestanula na vrcholu horského sedla.

Opravdu to dokázala. Úlevně vydechla, a kdyby byla schopná plakat, oči by se jí zalily slzami. Místo toho však jen omámeně shlížela na město Tar, srdce Dálavského kraje. Úzké, pravidelné uličky městečka zaplnili trhovci, hudebníci i lidé tančící ve stínu robustních kamenných věží chrámu Všemocných Bohů. Lethea po dlouhých týdnech cesty úplně zapoměla, že právě dnes začínají oslavy hojnosti a úrody.

Dříve bývalo zvykem, že se radovánek účastnila i místní šlechta, jenomže lord z Dálav před lety zemřel a jeho lady opustila tento zapadákov, aby se výhodně provdala do centrálních částí království. Původní šlechtický hrad nyní sloužil jako chrám řádových kněží. Lethea zadoufala, že zdejší duchovní si v opojení bujarého veselí ani nevšimnou přítomnosti neregistrované čarodějnice, nebo ji budou považovat za horalku z okolních vesnic, která přišla porodit do lazaretu Bohyně Milosrdenství.

Bez dalších prodlev zahájila strmý sestup k řece a zanedlouho se ocitla za branami města.

Srdce jí bušilo jako o závod, když konečně zaklepala na dveře Isabellina domku. Trpělivě vyčkávala, dokud se zevnitř neozvaly spěšné kroky a ve vchodu se neobjevila bodře vyhlížející hospodyně.

Jenomže ta žena nebyla Isabella. Lethea se zapotácela náhlým rozčarováním. *Na skutečnost, že právě tady najde svoji mentorku, vsadila všechno, co měla.*

Současná majitelka domu mezitím zmizela uvnitř. Než se však Lethea vzpamatovala, už se vracela zpátky s miskou kouřící tekutiny. Velkoryse se na těhotnou usmála.

„Tu máš,“ strčila jí do rukou omamně vonící polévku, považujíc ji zřejmě za malomyslnou žebračku.

Lethea se vzbopila, navyklá nevzdávat věci dříve, než vyčerpá všechny možnosti... než bude mrtvá. Potlačila nutkání odseknout něco nelibého, nebo se naopak na polévku rozechvěle vrhnout. Raději vylovila z měšce u pasu stříbrňák a vložila ho paní domu do dlaně.

„Mohu s vámi mluvit?“ zeptala se a samotnou ji vylekalo, jak ochraptěle a děsivě její hlas zní po dlouhých dnech absolutní samoty. „Chci se zeptat na někoho, kdo tu dříve bydlel.“

Hospodyně zaváhala, překvapená nečekaným zvratem událostí, pak ale odevzdaně pokrčila rameny a kývnutím hlavy pozvala nastávající matku do příbytku. Při pohledu na černá mračna kupící se nad Tarem Lethea vděčně pozvání přijala.

„Ne! Tohle se přece nemohlo stát!“ vykřikl zděšeně Énas. Už hodiny se prodíral hustým lesním porostem, když tu ho do nosu udeřil pach krve a výkalů. Mezi vzrostlými buky se mu otevřel výhled na lesní palouk posety nehybnými těly.

Mladík drobné postavy prudce trhl uzdou a málem vypadl ze sedla, když se jeho bělouš začal divoce vzpínat.

„Stůj!“ snažil se získat převahu nad vyplašeným hřebcem. „Zatraceně, stůj!“

Kdyby jeho kůň nebyl přecitlivělý na magii vyvolených, pokusil by se ho svými schopnostmi ukonejšit, takhle se však musel spolehnout na sílu vlastní osobnosti.

Konečně se Énasovi podařilo zvíře zklidnit, on sám měl však do stejné nálady daleko. Horečně seskočil ze sedla a jeho tmavozelený plášť s lemem, symbol příslušnosti ke kněžím Řádu Všemocných Bohů, zavířil vzduchem. Shodil si z hlavy kápi, aby se mohl lépe porozhlédnout po bojišti, a odhalil tak pohlednou tvář a zvlněné, uhlově černé vlasy. Ve znepokojivě jasných fialových očích, kterými by se mohl pyšnit sám Bůh Bouře, se odrážela němá hrůza smíšená s pocitem provinění.

Přišel jsem pozdě, zanařikal v duchu. Už je po všem. Chtěl se pomodlit, ale nedovedl se soustředit. V mysli se mu znovu a znovu promítaly děsivé výjevy z jeho snů. Nepochyboval o tom, že i ony přichází jako varování od nesmrtelných Bohů, přesto ho noc co noc vytrhovaly za spánku a trýznily až k zbláznění. Nyní hrozilo, že by se strašlivé noční můry mohly stát skutečností.

Rozrušeně se rozhlížel po mýtině mezi stromy ve snaze zahlédnout mezi zkrvavenými zelenými plášti svých řadových bratří také ty nepřátelské, černé jako tma na dně propasti zatracení. Avšak pestré barvy, které se tu střídaly, lemovaly pouze pláště bojovníků z řad kněží.

Brodil se tratolištěm krve a skláněl se nad těly svých druhů ve snaze nahmatat jim tep. Vyznal se v tom, co dělal, ještě nezapomněl na svá učednická léta, kdy se připravoval na životní dráhu léčitele. *Předtím, než začal slyšet hlasy Bohů. Než ho velekněz Gunnar povýšil mezi své elitní mágy.*

Dnes však Énasovi nebyly dřívější vědomosti nic platné. Mrtvé vzkřísit nedokázal. Mohl se pouze snažit zjistit, co způsobilo jejich předčasný skon. Nehybná těla nesla známky menších i větších, zřídka kdy však smrtelných ran utržených během boje a naznačovala, že muži čelili lidským, rovněž magicky nadaným nepřítelům. Jenomže veškeré další energetické stopy překrylo něco mnohem mocnějšího a děsivějšího. Něco, co v jediném okamžiku usmrtilo sedmero kněží Řádu.

Temnota.

Elitnímu mágovi po zádech přeběhl mráz. Nohy se mu podlomily a do očí se mu nahrnuly slzy.

Hrozba v podobě stoupců Temnoty, která už od nepaměti sužovala Svaté království Všemocných Bohů, opět nabývala na síle. V jejich středu se mělo zrodit nové zlo, ztělesnění nejhorší noční můry s mocí zničit celý svět. Zlo, které se jeho druhovalé marně pokoušeli zastavit.

Zplozenec Temnoty.

Énas vykřikl leknutím a tasil zbraň, když se z hustého mlázi stranou od hlavního bojiště vzneslo hejno krkavců. Skrže trnité větve zahlédl cáry stříbrem vyšíváného, bohatě zdobeného pláště.

Zástupce velekněze Dolicheus! Mladík se v záchvatu paniky vrhl k zahalenému tělu, ale puch rozkladu, který k němu vzápětí zavál zpod pláště, ho přiměl hbitě ucouvnout. Skoro to vypadalo, jako by významný mocnár přišel o život mnohem dříve než ostatní kněží. Énas nad tou záhadou vrtěl nechápavě hlavou. Vrátil se pro šál a omotal si s ním nos a ústa. Teprve poté se odvážil pozorněji ohledat zemřelého.

Pevný kyrys našel široce roztržený, jako by ho rozsápala obří šelma s oceťovými drápy. Ani stopa po zbrani, jež by dokázala prorazit kov. Z hrudníku někdejšího zástupce velekněze trčely kusy zlámaných žeber. Srdce chybělo úplně.

Mladík několikrát nasucho polkl.

Musí o tom neprodleně zpravit velekněze Gunnara. A poté... zaraženě se rozhlédl kolem sebe. Co vlastně zmůže? Sám, ztracený uprostřed Nekonečných lesů Dálavského kraje?

Se zoufalým výrazem v očích padl na kolena a vyčítavě vzhlédl k nebi potaženému těžkými mračny.

„Pomoz mi, Torde!“ vyzýval Boha Bouře, svého nebeského patrona.

Naslouchej mému vedení, Énasi, rozvibroval se v mladíkově lebce nadlidsky mocný hlas. Jenom tak ještě můžeš zastavit rodící se zkázu. Pospíchej, jinak smrt tvých druhů bude marná.

„Dům už byl opuštěný, když jsme se nastěhovali,“ vyprávěla těhotné Lethee hospodyně, jakmile ji uvedla do světnice. „Prý tady bydlela nějaká starší paní, ale jednoho časného rána naložila vůz nejnnutnějšími věcmi a odjela. Už se nevrátila,“ potvrdila nepřijemnou skutečnost. „Ale nedávno jsem tady po ní něco našla. Přinesu vám to,“ slíbila a zmizela hlouběji v útrobách domu.

Budoucí matka zůstala stát uprostřed místnosti. Vůni bylin, neodmyslitelně spjatou s osobou Isabelly, nahradil dusivý zápach vyděláných kůží, přesto

značně pookřála. *Toble býval její domov.* Usedla za oprýskaný stůl, na kterém po nocích opisovala magické znaky vyvolených pod láskyplným dohledem své mentorky. Teprve nyní dokázala v plné míře docenit pravdivost Isabelliných rad a varování, které nechtěla poslechnout. Svoji hloupou tvrdohlavost, s níž opouštěla tento dům, zmámená falešnou vidinou věčné lásky a vlastní důležitosti.

Zakručení v břiše vytrhlo Letheu ze zamyšlení. Přitáhla si k sobě rychle chladnoucí polévku a hladově se do ní pustila. Možná bude potřebovat ještě mnoho sil, než jí bude konečně dopřáno trochu si odpočinout. *Ale ať už se přihodí cokoli, nesmí se vzdát,* nabádala sama sebe. *Musí přežít. Její dítě musí přežít.*

Hospodyně se mezitím vrátila, ve tváři starostlivý výraz.

Budete rodit co nevidět, oznamoval její pohled, nicméně ten zjevný fakt nevslovila nahlas. Podala bělovlasé ženě začernalou dřevěnou schránku.

„Uvnitř je dutá, ale nejde se do ní dostat,“ prohlásila samozřejmě, jako by si ani nevšimla znaků vyrytých po obvodu předmětu.

Jistě, že ne, dodala v duchu Lethea, *sama jsem ji tak zabezpečila. Může ji otevřít jen člověk obeznámený se jménem předmětu uvnitř... a tato věc rozhodně není určena cizím rukám.*

„Kon zar, Kvetoucí Hvězda, Exo kon!“ zašeptala tiše předmětu, když se hospodyně vrátila k vaření a přestala si bělovlásky všímat. Vzápětí se jí v ruce zaleskl stříbrný přívěsek, jako by prosákl pevnou hmotou do její dlaně.

Lethea si náhrdelník podezíravě prohlížela. *To přece není možné,* pomyslela si. Mléčně modrý opál zasazený uprostřed sedmicípé hvězdy pulsoval nahromaděnou silou, přestože věděla jistě, že ho ve schránce zanechala úplně vybitý. *Někdo se musel dostat dovnitř a kámen znovu aktivovat.* Doufala, že tím neznámým byla ta jediná osoba, která kromě ní měla k drahokamu přístup. *Isabella.* Lethea odhodlaně sevřela amulet v dlani a vyčistila svoji mysl.

Zaplavila ji úleva, když jasné světlo Isabelliny magie zalilo její vnitřní svět stříbřitou září a před vnitřním zrakem budoucí matky začaly vyvstávat jasné tvary. Brzy v nich rozpoznala malou vísku uprostřed hor a lesů, nadohled rozeklaného vrcholu Boží Sudby. Přestože vesnici na vlastní oči nikdy nespatriła, vzpomněla si na její název téměř okamžitě. *Taras. Osada tak nenápadná, že její poloha byla zaznamenána jen na nejpodrobnějších kresbách jejich světa. Na mapách, které měla dokonale vštípené do paměti za poslední léta přísného výcviku a studia v Merentě.* Sevřela amulet mezi dlaněmi a pohroužila se hluboko do sebe, aby mu dodala novou, tentokrát vlastní energii a posílila jeho ochrannou funkci.

Buch, buch, buch. Pravidelný rytmus srdce se propojil s kopáním jejího plodu ve dvouhlasé symfonii. Objala rukama své velké břicho a vnímala všemi smysly prudké doteky štěstí.

„Vaše první?“ obrátila se na ni hospodyně s otázkou a nalila jí přidavek polévky. S pochopením sledovala, jak se budoucí matka znovu hltavě pustila do jídla. Přisedla si přitom o něco blíž a pustila se do vyprávění o svých vlastních dětech, provdané dceři a dvou synech. Pochlubila se, že mladší z chlapců slouží v královské armádě, ale svěřila se i se svým žalem, smrtí staršího hochy na zápal plic.

Venku se mezitím spustil prudký liják a nad horami se začalo divoce blýskat. Lethea odsunula prázdnou misku a neklidně vyhlédla z okna. Zmínka o nemoci vyvolané prochlazením jí dvakrát nepřidávala na chuti opustit suchý a teplý, i když páchnoucí příbytek a bodrou hospodyni. Jenomže porod se blížil a ona nehodlala sebe a své dítě vydat do rukou chrámových léčitelů.

„Jste silná. Porod dobře zvládnete,“ prorokovala právě starší hostitelka. „A z vašeho dítěte se stane velký bojovník. Nebo bojovnice,“ dodala s úsměvem, v myšlenkách ještě stále u svého syna vojáka, na kterého byla očividně pyšná.

Lethea se zamračila.

„Ne,“ opáčila mrazivě. „Takovou budoucnost nepřipustím,“ stroze utnula rozhovor ubírající se špatným směrem. Rozhodně vstala.

„Musím jít. Mám před sebou ještě dlouhou cestu.“

Zamířila ke vchodu, náhle se však prudce zarazila. Něco nebylo v pořádku. *Zvenku k ní doléhala příliš mnoho hlasů.* Ucouvla a vnořila se do tmy právě ve chvíli, kdy se ozvalo burácivé zabušení. Hospodyně vyhlédla z kuchyně, ale nestihla ani promluvit. Dveře domu se rozlétly a dovnitř vtrhlo devět mužů, zmáčených od hlavy až k patě od prudkého lijáku venku. Majitelka domu zděšeně vykřikla, ale když v oděvech vetřelců rozpoznala vínově zbarvené uniformy městské stráže, trochu se uklidnila. Na rozdíl od Lethey, která mezi stejnokroji s nevolí zpozorovala hned tři zelené pláště školených mágů Řádu.

Pojistili si přesilu, pomyslela si trpce. Jak ji tady proklatě našli?

„Omlouváme se za ten vpád, jsme tu pouze kvůli vaší bezpečnosti,“ obrátil se vysoký, hubený velitel udržovatelů pořádku na vyděšenou hospodyni. „Všimli jsme si, že v domě byla použita magie.“

Lethea v duchu zaklela. *Jak mohla být tak hloupá a nevěšimnout si kletby, kterou kněží zřejmě uvrhli na Isabellin pozemek?*

Strážník se podezíravě rozhlížel po setmělé chodbě, jako obyčejný voják bez schopností však neměl nejmenší šanci čarodějkou objevit. O to se měli postarat nadaní členové skupiny.

Lethea se celá napjala, když její mentální obrany zaznamenaly narušení. *Našli ji. Nemělo smysl se dál skrývat.*

„Kdo jste?“ vybafl na bělovlásku brýlatý kněz vpředu, když vystoupila ze stínu.

„Host,“ opáčila přezíravě. Z nafoukaného tónu toho skrčka se jí vařila krev v žilách. Nelibost musela být oboustranná, protože malý člen Řádu vzápětí pohlédl na velitele skupiny.

„Je to čarodějka,“ žaloval mu vysokým hlasem. „Magii, která tu byla použita, má určitě na svědomí ona.“

Lethea musela zatnout zuby, aby se na kněze nevrhla. Narůstající vztek jí zatemňoval mozek i smysly, ale po krátkém vnitřním zápasu se jí podařilo uvést se do stavu relativního klidu. *K tomu byla přece vycvičená*, připomněla si s lehkým úšklebkem.

„Původní obyvatelka Isabella čelí obvinění z nedovoleného užívání magie a nekalých obchodů,“ osvětlil situaci strážník. „Když utekla před spravedlností, její majetek byl zabaven a později rozprodán. Čekali jsme, že se sem jednou vrátí.“

„Myslíte si, že jsem to já?“ podivila se nastávající matka. Strážník na to jen pokrčil rameny.

„Porušila zákon,“ namítl, „nesmíme nic ponechat náhodě.“ Lethea si pohrdavě odfrkla. S rostoucí nevolí přitom vnímala neviditelnou smyčku, která se zásluhou brýlatého mága a jeho kolegů utahovala kolem jejího mentálního štítu.

„Zákon?“ udržovala konverzaci, aby získala trochu víc času na rozmyšlenou. „Co přesně provedla? Zachránila někomu nedovoleně život?“

Obávala se, že s těmito muži jen zbytečně ztrácí drahocenný čas. Mohla by zasáhnout mnohem radikálněji, jenže použití magie by ji připravilo o cennou energii, kterou jí do žil vlila snědená polévka. Doufala, že se jí z nepříjemné situace přece jen podaří vymluvit.

„Pokud hledáte Isabellu,“ prohlásila smířlivě, „budete se muset porozhlédnout někde jinde. Já to nejsem. Jak vidíte, mám jiné věci na práci.“ Na důkaz svých slov objala rukama vypouklé břicho. Sebevědomě vykročila mezi strážnými ke vchodu.

„Ne tak rychle,“ zadržel ji však další mág v zeleném plášti. Jeho kolega vytáhl dlouhý pergamen a podezíravě si Letheu změřil.

„Vaše jméno!“ vyštěkl a propíchl ji trnkovými očima. „Je zcela očividné, že nepatříte k Řádu Všemocných Bohů.“

Lethea se zachvěla, i když na sobě nedala nic znát.

Evidenci magicky nadaných osob vymysleli kněží už před lety, aby mohli bez-trestně pronásledovat mágy, kteří se nepodřídili jejich nařízením. V Dálavách se však přísná pravidla až dosud příliš nedodržovala, zdejší krajané byli vděční za každou poskytnutou pomoc.

A co se týče Merenty, tam by něco takového požadoval leda sebevrah.

„Grevu,“ zalhala Lethea pohotově, když si vzpomněla na jméno jedné staré, královstvím schvalované čarodějnice. Doufala jen, že v seznamu nevedou data narození, ta ježibaba už zaručeně překročila první století svého života... jestli tedy už dávno nezemřela.

Kněz se zahloubal do seznamu osob oprávněných k používání magie a velitel vojáků mu nakukoval přes rameno.

„Z Klewy?...“ ozval se nedůvěřivě, když vyhledal příslušné jméno na seznamu. „To je daleko odsud,“ přimhouřil podezíravě oči. Lethea lhostejně pokrčila rameny.

„Na vaše informace se nemůžu spolehnout,“ rozhodl nekompromisně vykonavatel zákona. „Půjdete s námi, dokud se neověří vaše totožnost.“

„Nikam nepůjdu,“ zarsřely čarodějce v očích divoké jiskry. Věděla, že si zahrává, ale neměla čas zvažovat další možnosti. Zaměřila se na svůj mentální štít, který její mysl chránil před útokem přítomných mágů, v jediném okamžiku ho posílila na maximum a aktivovala tak, jak to dovedou jenom ti nejschopnější z vyvolených. Pak mágy ostře a bolestivě vykázala ze své hlavy.

Ze tří hrdel se ve stejném okamžiku vydral zděšený výkřik a muži v zelených pláštích začali nekoordinovaně pobíhat mezi zmatenými vojáky, jako by honily neviditelné přízraky. Podařilo se jim spasit až útekem na ulici.

Hospodyně za Letheinými zády už na nic dalšího nečekala a prchla z dohledu nebezpečné ženy. *Nejspíš se brzy bude muset znovu stěhovat*, napadlo nevesele čarodějkou. Zakymácela se úbytkem energie, ale přinutila se udržet si soustředění. Jednat.

„Tohle si zavinili sami,“ usmála se mrazivě na zděšené přihlížející. „Teď mi ustupte z cesty,“ vybídla je.

Vojáci se nepohnuli. Stáli v úzké chodbě příliš natěsnaní, aby mohli vytáhnout své zbraně, z jejich výrazů však číselo zarputilé odhodlání.

„Vaše škoda,“ odušila chladně bělovláška. „Tenax virto,“ šeptla krátce a načrtla prsty do vzduchu kombinaci znaků. Velitel skupiny se bezvládně sesunul k zemi.

V příštím okamžiku přivedla Lethea do bezvědomí dalšího vojáka stejným způsobem, jako jeho velitele. *Nijak jí netěšilo ubližovat nevinným, kteří nemají šanci ubránit se její úrovni magie. Nikdo jí ale nesmí stát v cestě za svobodou.*

Zatímco se pod tlakem Letheiných schopností hroutili další strážníci, poslední dva bdělí vojáci v tiché souhře zaútočili.

Senté axum, prolétlo ženě myslí trénovanou k přežití. Za léta výcviku se našťástí už nemusela spoléhat pouze na vyslovené formule a nakreslené znaky, vystačila si s mocí vlastní představivosti. Výsledek se dostavil okamžitě a muži tvrdě narazili do neviditelného krunýře obklopujícího těhotnou čarodějkou. Pod silou nárazu oba s výkřikem padli na podlahu.

Lethea se bez dalšího odporu dostala až ke vchodu a vyšla před dům. Čekala, že tady opět narazí na trojici kněží, kteří se už vzpamatovali z jejího magického protiútoky, ale přivítala ji pouze prázdná ulice a proudy deště smáčející ji od hlavy až k patě.

„Zbabělci,“ odfrkla si zhnuseně. *Raději se stáblí do svého chrámu pro posily, než by jí odvážně čelili při ochraně nenadaných vojáků.*

Pro Letheu to znamenalo řadu nepřijemností. Především skutečnost, že se o ní co nevidět dozvědí členové Řádu z celého města.

Měla jsem je zabít, zavrčela si pro sebe. Bolestně si uvědomovala, že se sotva drží na nohou. Potřebovala by se v klidu prospat, znovu najíst a někde bezpečně porodit, povzdechla si vyčerpaně. Místo toho bude muset utéct. Rychle si opatřit koně a opustit město dříve, než kněží nechají zavřít brány a uvězní ji v Taru jako v pasti.

Rozbolavělá a celá promáčená se brodila bahnem a doufala, že prodejce koní nezmění během posledních šesti let své řemeslo nebo působště. Nedošla se však ani do půli cesty, když se kolem ní začali hemžit muži v zelených pláštích. Vyhnula se první trojici kněží a vnořila se do uliček vzdálenějších od kamenné stavby chrámu. Oklikou obešla také lazaret zasvěcený nižší Bohyni Milosrdenství. Po chvilkovém bloudění neznámými částmi města se jí konečně podařilo najít obydlí zdejšího prodejce koní.

Čekali tu na ni.

Proti Lethee se náhle vyřítla malá armáda kněží a vojáků, aby jí odřízla cestu ke svobodě, a obklíčila ji ze všech stran.

Proklaté! Budoucí matka se pokusila vnořit do iluze neviditelnosti, ale to už se v její hlavě začala hemžit cizí vědomí. Odháněla je, co jí síly stačily, a několik osob se jí dokonce podařilo vyřadit z boje, ale objevovaly se stále další a další a tlačily se do její mysli jako hejno nenasatných kobylek. Se vzrůstajícím pocitem paniky navnímalala schopnosti asi tuctu nadaných, než vzdala snahy zjistit přesný počet a zaměřila se na důležitější věci. *Vlastní přežití.*

Neochotně klesla na kolena a složila ruce za hlavu v gestu rezignace. *Na okamžik zalitovala, že se pro své milované dítě vzdala síly, která by jim oběma zajistila přežití i ochranu před nepřátelskými mágy. Jenomže cena za neomezenou moc byla příliš vysoká.* Rozhlédla se po nenasatných, vzteklých i šokovaných tvářích nepřátel a přihlížejících a vzdala se naděje, že by u některého z nich našla zastání.

Z kruhu duchovních vystoupil postarší chlapík v tmavozeleném plášti se žlutým lemováním, doprovázený dvěma podobně oděnými lidmi.

Služebník Boha Slunce, nejvyššího Nesmrtelného v hierarchii Řádu, identifikovala znechuceně Lethea muže i jeho nebeského patrona. Tvářil se pyšně a nabubřele, jako by to byl on, kdo právě chytil a přemohl divokou šelmu.

„Za napadení královské stráže a nedovolené používání magie budete zatčena a souzena našimi Všemocnými Bohy,“ oznámil jí hlasitě, aby jeho slova neunikla ani přihlížejícímu publiku.

Lethea sevřela ruce v pěst. Ze všech sil se snažila nepropadnout panice. *Dokud ještě dýchá, dokud v těle cítí pohyby toho jediného, na čem jí na světě záleží, nesmí to vzdát.* Snažila se vymyslet přijatelnou výmluvu, stále jasněji si však uvědomovala, že se tentokrát ocitla v pasti. Hledala způsob, jak uniknout nezvratnému osudu, když za zády muže zachytila pohled kněžky středních let. *Služebnice Bohyně Spravedlnosti, rozpoznala Lethea tyrkysový lem na jejím plášti. Jedné z těch, kteří si nárokuji právo vynášet rozsudky nad viníky. Dočká se od ní pomoci?*

„K zatčení vůbec nemusí dojít,“ promluvila podle očekávání členka Řádu, když si všimla zoufalého pohledu těhotné. „Zanedlouho vás propustíme, mladá paní,“ konejšila ji nadřazeným, rádoby shovívavým tónem. „Stačí, když mi otevřete svoji mysl a necháte mě nahlédnout do svých vzpomínek. Posoudíme jejich nezávadnost.“

Nastávající matka sebou při těch slovech prudce trhla. Rozhodně zavřela hlavou. „Nikdy,“ opáčila nekompromisně. Vyprovokovala tím posledního z trojice, stárnoucího kněze Boha Bouře. Brunátný vztekem ji zahrnul nadávkami. Pokusil se Letheiny obrany pokořit násilím, ale setkal se s odporem tak tuhým, že by chytrému člověku stačil jako varování držet se od jeho původkyně dál. Městský mág se ovšem nevyznačoval právě bystrým úsudkem. Frustrovaný z neschopnosti proniknout do vědomí čarodějky se rozzuřil až k nepřičetnosti a vymrštil dlaň s nakumulovanou energií před sebe.

„Fortó lit!“ zařval vztekle a vyslal proti těhotné ženě syrový proud energie. Tlak magické vlny odmrštil Letheu o kus dál a strhl ji k zemi. Tvrdý dopad jí na chvíli vyrazil dech, ale své dítě i svoji mysl dokázala před zuřícím knězem uchránit.

„Viděli jste, co udělala našim bratrům!“ vykřikoval služebník Boha Bouře jako pomínutý. Poté se vztekle vrhl na oslabenou čarodějkou. Schoulila se do klubka před tvrdými kopanci a ranami pěstí, rukama si chránil plod ve svém břiše.

Zemři, ty šmejde, zaječela v duchu na agresora. Před očima se jí udělaly mžitky. Napadlo ji, že hlasů v její těsné blízkosti najednou hrozně moc přibylo, a dostala strach, že na ni útočí i ostatní mágové, aby ji připravili o vzpomínky a o život. Nedokázala však už rozeznat zmatené hlasy, ani s nepřáteli bojovat. Její mysl zaplavilo osvobozující prázdno.